treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 434 | Barcelona, 2 de febrer de 1.976 | Preu: 10 pessetes

Arias a les Corts

Una altra decepció per als il·lusos

Encara un cop més, els il.lusos que creuen en la possibilitat d'una obertura democràtica del Règim han restat defraudats. "És gairebé unànime apreciació de l'ambient polític que el discurs d'Arias ha retrocedit respecte al captenyment i a l'estil que van presidir la seva intervenció oratòria del 12 de febrer de 1.974..." escrivia a "El Correo Catalán", del darrer 29 de gener, el seu corresponsal a Madrid, Lorenzo Contreras.

Aquest retrocés a què es refereix Contreras és evident en termes absoluts; però si tenim en compte que Franco va morir i que, després, el país marxa al galop devers el canvi, haurem de concloure que, relativament, el discurs del 28 de gener de 1.976 està molt més allunyat de la realitat que el del 12 de febrer de 1.974.

Els il.lusos constitueixen una espècie dura, capaç de sobreviure a les més grans adversitats. Només així s'explica que encara quedin ocells d'aquesta família als nostres territoris, ja que els antecedents del discurs de l'Arias eren "mortals" i no oferien marge per a la més petita il.lusió. Només nou dies abans del 28 de gener, el president del Govern va fer un altre parlament davant del "Consejo Nacional del Movimiento" que Ramon Pi ha qualificat, a la revista "Mundo", com "...un exemple d'ambigüitat, i una definició de la dificultat que comporta pretendre arrencar del franquisme per arribar a la democràcia."

La fallada fonamental dels il.lusos a què ens venim referint consisteix precisament a no voler acceptar una cosa tan diàfana com que la democràcia, no la poden portar els seus enemics sinó els seus partidaris. Esperar que instaurin la democràcia els mateixos que van imposar a sang i foc el feixisme en la seva versió franquista, o que l'han defensat i li han prestat suport amb totes les seves forces fins a la mort de Franco, és com demanar la lluna en un cove.

Les lleis i institucions franquistes foren construïdes com a antídot contra la democràcia, amb vocació de continuïtat, i el mateix Franco va procurar deixar-ho tot "lligat i ben lligat" per assegurar la supervivència del Règim.

Arias fou sempre un fidel col.laborador de Franco, el qual el va designar cap del Govern a la mort de Carrero Blanco. Arias va actuar sempre com un franquista conseqüent (cal recordar que encara no fa sis mesos que va signar el Decret-Llei Antiterrorista, i les darreres sentències de mort), i al començament del seu discurs del proppassat 28 va dir als procuradors: "...vaig a parlar-vos del llegat que hem rebut i que hem d'acréixer...". I tot seguit exposà un programa que exclou l'amnistia i la satisfacció de les aspiracions nacionals de Catalunya, que no conté cap compromís pel que fa a la legalització dels partits, el reconeixement dels drets democràtics, la proclamació de la llibertat sindical i del dret de vaga, la institució del sufragi universal o l'obertura d'un procés constituent, premisses indispensables per arribar a la democràcia.

Es veritat que, sota la pressió del país real i, probablement, d'algun dels seus ministres evolucionistes, Arias va fer vagues prometences de reformes par-

(passa a la pàgina 2)

Editorial

Vaga general al Baix Llobregat

(pág. 3)

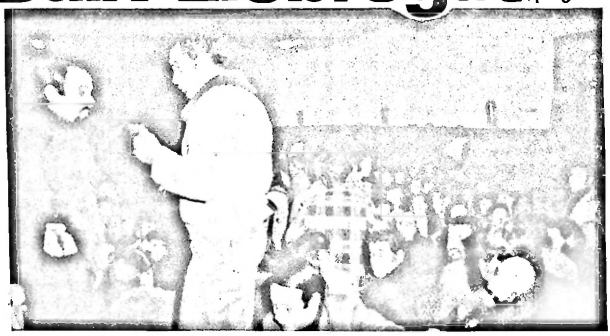

Assemblea obrera al Baix Llobregat, on es va decidir la marxa al Govern Civil de Barcelona (Foto "Treball")

EDITORIAL

(ve de la pàgina 1)

cials. Però aquí tampoc hi ha lloc per a l'equívoc, perquè va proclamar amb èmfasi: "cal actualitzar lleis i institucions com Franco hagués volgut ... " Arias ha ratificat, per tant, que no es proposa canviar el Règim, sinó "perfeccionar-lo".

Però els pobles d'Espanya han expressat i expressen de mil maneres que no volen, ni estan disposats a acceptar, semblants "perfeccionaments", el ritme i abast dels quals haurien d'aprovar aquestes mateixes Corts -sorgides de la digitocràcia franquista- que han aplaudit amb entusiasme els passatges més ultres del discurs del President.

Els treballadors i tots aquells qui desitgen un règim de llibertats respondran al discurs del president del Govern estenent i coordinant les zones de llibertat conquerides el darrer període; impulsant la mobilització per l'amnistia, per les llibertats democràtiques i nacionals, en defensa de les seves pròpies reivindicacions econòmico-socials; redoblant els seus esforços en pro d'un acord general de l'oposició democràtica que doni vida a un Govern Provisional de Reconciliació capaç d'assumir el poder i de presidir el període constituent que requereix la implantació d'un règim democràtic.

A Catalunya, la resposta al discurs d'Arias passa per la consolidació del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya, que han de proposar-se ampliar la unitat conquerida fins a aconseguir un autèntic PACTE CATALÀ; passa pel progrés de la mobilització popular fins al trencament i per la constitució, en el moment oportú, del Govern Provisional de la Generalitat, unitari i representatiu, que preconitzen tant el Consell com l'Assemblea.

Fraga ha dit fa poc que cal evitar caure en el "caetanisme". El discurs d'Arias proclama, tanmateix, que la reforma programada pel Govern -del qual Fraga és vicepresident i el cervell principal- no va pas més enllà de la que va intentar Caetano a Portugal després de la mort de Salazar. Això corrobora altre cop la nostra afirmació que un règim feixista no pot convertir-se en una democràcia a partir de la seva evolució interna. Si Fraga i els seus amics volen de debò arribar a un règim democràtic, equiparable als que existeixen als països del Mercat Comú (el Consell d'Europa ja ha rebutjat les "reformes" que Arias anuncia com a base perquè Espanya pugui incorporar-se al Mercat Comú), hauran de trencar la seva aliança actual amb el búnker, dissoldre les Corts i les altres institucions franquistes, promulgar l'amnistia, implantar les llibertats polítiques i sindicals sense discriminació i facilitar la creació del Govern Provisional encarregat de convocar eleccions lliures.

Aquesta és, avui, l'única alternativa al "caetanisme" i la meta cap a on marxen indeturablement els pobles d'Espanya.

Enfortir numèricament i políticament el Partit

En la pregona commoció que recorre avui tot el territori català (i, evidentment, de tot l'Estat espanyol) un fet guanya caràcters de dada fonamental: la presència als llocs més significats d'acció i d'expressió dels militants organitzats políticament. I, entre els milers de dirigents que encapçalen les lluites, especialment en el moviment obrer, són els comunistes, els membres del PSU de Catalunya i del PC d'Espanya, els qui compleixen un paper fonamental.

Però fóra pecar d'alguna cosa més que d'ingenus pensar que "ja està pràcticament tot fet" i que a partir d'ara, juntament amb els previsibles avenços que s'acompleixin en el terreny polític i ideològic, s'esdevindran els correlatius progressos organitzatius.

Si més no, la concepció suara esmentada deixa de banda el paper fonamental que exerceix la tasca conscient i organitzada de l'avantguarda revolucionària i oblida que és precisament l'organització la base principal de l'èxit de les posicions justes. És per això que, des de ja fa molts anys, el PSU de Catalunya i el PCE han tingut com un dels seus principals objectius la constitució d'un partit de masses, una de les claus de la seva actual presència en tots els ordres de la vida política, cultural i social del país.

Si l'existència d'un partit de masses ha constituït una necessitat en la lluita contra el franquisme, les presents tasques de la revolució política cap a la qual caminem ho exigeixen força més. En aquest sentit es va manifestar el II Ple (ampliat) del Comitè Central del PSUC en recollir el plantejament que va donar origen a la "PROMOCIÓ LLIBERTAT" i insistir en la necessitat de redoblar esforços en les tasques de reclutament. Ara, novament, la Declaració Política del Comitè Executiu del PCE publicada recentment (vegeu "Mundo Obrero" nº 2) torna a plantejar que "necessitem un partit de centenars de milers de membres, de milers i milers de quadres", alhora que recorda que "aquests mesos són el moment crític en el qual hem d'aconseguir aquest Partit, el gran 'Partit de masses' d'avui i del demà immediat".

La primera condició perquè la possibilitat d'un "partit nou" esdevingui una realitat és justament aquesta: que el Partit sigui capaç, precisament en moments com els que vivim, d'incorporar als seus rengles tots aquests nous dirigents i combatents sorgits en les actuals lluites del moviment obrer, als barris, als instituts i universitats, entre els professionals i intel.lectuals, entre els camperols, entre tots aquells qui necessiten un partit revolucionari que doni una nova dimensió als seus esforços i a la seva militància política.

Precisament perquè som en el camí d'enormes tasques de tipus polític i ideològic, perquè cada dia la confrontació amb d'altres forces i corrents ens exigeix una més gran profundització en els nostres arguments i propostes, precisament perquè entenem que la penetració de les idees revolucionàries té tanta més profunditat com més forta sigui la seva cohesió, cal plantejar que l'enfortiment organitzatiu del Partit ha de venir acompanyat d'un enfortiment de la capacitat política dels seus militants. I que ambdues tasques són absolutament indissociables, sota pena que els esforços que es fan en l'altre aspecte esdevinguin infructuosos.

L'enfortiment polític de les organitzacions (i no únicament dels comitès,com s'ha entès en algunes ocasions) s'ha de basar en la pròpia vida col.lectiva d'allò que constitueix el nucli fonamental de la nostra organització: les cèl.lules. Així, la multiplicació de cèl.lules a fàbriques, a centres d'estudi, a barriades i localitats, a centres socials o professionals ha de suposar, paral.lelament, que s'engegin els mecanismes que assegurin als recentment organitzats, immediatament, la més completa informació possible, materials de propaganda i d'estudi, possibilitats concretes de coneixement de les nostres actuals regles d'organització interna i les elaboracions tàctiques i estratègiques de la nostra línia política.

Però no podem parlar de l'extensió del Partit, de la construcció del "partit de masses", sense fer una especial atenció a disposar d'organitzacions flexibles, que permetin aprofitar totes les possibilitats d'eixamplar la nostra força activa. Hi ha moltes persones que es consideren comunistes -que ho són, per tant- que, no obstant això, no militarien en les organitzacions regulars per les raons que sigui.

Una enorme sèrie d'organitzacions polítiques i de sigles s'han llençat -com una de les seves tasques primordials- al reclutament de militants. En definitiva, és un fet no solament lògic sinó també positiu, que cada sector social o polític trobi la manera d'incorporar-se a una militància col.lectiva. Aquesta és una altra raó més perquè els combatents revolucionaris de Catalunya, i especialment els que pertanyen a la classe obrera, trobin en el PSUC el partit que estan cercant.

J.Montoliu

Baix Llobregat, vaga general

El Baix Llobregat, una vegada més, acaba de protagonitzar una vaga general comarcal,tot al llarg de dues setmanes, un dels esdeveniments més importants del moviment obrer a Catalunya. Diríem que la vaga del Baix Llobregat és com la proclamació d'una classe obrera solidària, que vol llibertats polítiques i sindicals, que vol amnistia, que vol seguretat en el lloc de treball, que reivindica un veritable sindicat obrer, unitari, democràtic i representatiu. Saludem,des d'aquestes planes, la lluita dels obrers i de tot el poble del Baix Llobregat, exemple no solament de combativitat, de sentit de classe, sinó també de maduresa política, d'organització i de responsabilitat, que tant contrasten amb la ineficàcia buida d'un règim que només representa els sectors més retrògrads del país.

"Els lluitadors de Cornellà", en expressió de Lluís Xirinacs, han aconseguit tirar endavant una vaga general que és alhora model de solidaritat obrera, de capacitat de mobilització, de presència al carrer i d'imposició d'una nova frontera sindical (contra tots els intents dels verticalistes). De solidaritat, perquè tota una comarca fa vaga i surt al carrer (més de vuitanta mil treballadors, segons les xifres verssemblants de "Triunfo") en solidaritat amb els 157 acomiadats de "Laforsa", que si també fan vaga és perquè se senten solidaris del company que concreta tota una història de provocacions d'una empresa que resumeix, com molt poques, els interessos polítics de l'actual govern Arias-Fraga-Juan Carlos-Villar Mir -Martín Villa-Solís: darrera de "Laforsa" hi ha el senyor Claudi Boada, el Banco de Madrid, el Banco Catalán de Desarrollo, el Samaranch, el Viola Sauret, els Villaverde... La lluita dels metal.lúrgics de "Laforsa", la lluita solidària del Baix Llobregat, és la lluita contra els monopolis a nivell d'Estat espanyol d'un govern d'empresaris que volen que els treballadors carreguin, tots sols, amb el pes de la crisi econòmica i, per tant, amb les mesures econòmiques del govern, clarificades pel ministre d'Hisenda, Villar Mir. És una lluita, per això mateix, contra els expedients de crisi, contra la voluntat d'un sector de la patronal de planificar el lliure acomiadament, "el despido libre".

Extensió i durada de la lluita

Són els treballadors de "Laforsa" que s'han guanyat, dia a dia, la resposta solidària del Baix Llobregat. Després d'un Nadal-Cap d'Any-Reis entre el poble, fent popular i sentida arreu la seva vaga, arribava la solidaritat del moviment obrer de la comarca. El tancament dels treballadors de "Laforsa" a la parròquia de Santa Maria de Cornellà, el 12 de gener, concretava encara més el problema d'aquests homes, que entraven així -aïllats pel fred i per la gana, perquè la policia, que mantenia el setge estricte, fins i tot furgava les butxaques de l'arxiprest de Cornellà!- al seu tercer mes al carrer. L'actitud no solament de la policia armada, que colpejava amb cops salvatges un vell que no podia córrer o un funcionari de l'Ajuntament de Cornellà, Daniel Puñet, amb una total impunitat, sinó també de la policia municipal, un caporal de la qual perseguia i atropellava un càrrec sindical de "Soler Almirall", Rafael Rosa Rodríguez, feien esclatar la indignació popular. I si, d'una banda, l'oposició municipal penetrava als tres quarts de l'agressió, col.lectivament, a l'Ajuntament, per tal de defensar el dret a la convivència ciutadana, el moviment obrer havia rebut el darrer toc d'alarma: la vaga concretada per l'assemblea de càrrecs sindicals s'engegava, espontània, a les poques hores de l'agressió. Els companys de "Soler Almirall" no tenien en compte ni l'expedient de crisi, ni l'amenaça, que subsisteix, de reducció de plantilla: la sang del company malferit quan es manifestava solidari amb els obrers de "Laforsa", esdevenia senyera de solidaritat amplíssima. Els causants de la vaga del Baix Llobregat eren,inequívocament: els empresaris de "Laforsa" i la brutalitat de les forces repressives (inclosos els homes a sou de l'Ajuntament de Cornellà).Quan dilluns, dia 19, la vaga es feia general i, a més, el poble de Cornellà, en un nombre avaluat per la premsa com a superior a les nou mil persones, s'aplegava per fer a mans del batlle de Cornellà un escrit a favor de l'amnistia (on es concretava la readmissió, sense ajornaments, dels treballadors de "Lafrosa"), el moviment obrer i el moviment ciutadà estrenyien les mans i els llaços, garantia d'un futur democràtic. Era el dia 19 de gener, dilluns. Els treballadors de la comarca han decidit reincorporar-se al treball el dia 30, divendres.

El carrer

La vaga ha estat general. Ha afectat tots els pobles de la comarca: Cornellà, Sant Joan Despí, Esplugues, Sant Feliu, Molins de Rei, Martorell, Sant Boi, Gavà, Viladecans, El Prat, Abrera, Sant Vicenç dels Horts, Sant Just Desvern. I ha afectat tots els rams: vidre i ceràmica, metall, diversos, tèxtil i química. Les fàbriques grans i els tallers petits. Àdhuc els comerços (al Prat, Sant Joan Despí i Cornellà), escoles i instituts d'ensenyament mitjà, escoles de formació professional. S'hi han adherit tots els sectors de la població (els pagesos, els ensenyants, els sectors d'església). I, a més a més de general, la vaga s'ha fet també al carrer. Les marxes d'una població a una altra, per l'interior de cada poble, de la porta de la fàbrica a la porta de l'Ajuntament, han estat l'element distintiu d'aquesta acció popular.Una marxa, sobretot, va constituir un exemple de força: la marxa programada cap al Govern Civil de Barcelona, anunciada prèviament als diaris i a les autoritats, impedida una i altra vegada per la força que fou incapaç,però, a la fi, d'impedir que aquella columna humana de més de quinze mil treballadors arribés al Govern Civil i forcés, allà, les primeres negociacions amb una patronal venuda pel govern però vacil.lant encara a l'hora de jutjar on eren els seus veritables enemics.

(passa a la pàgina 4)

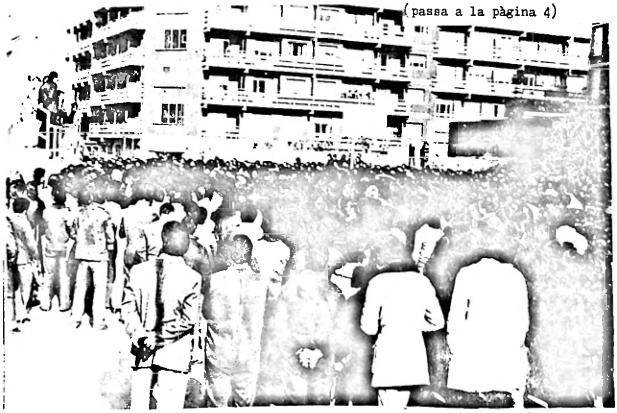

Assemblea obrera al poliesportiu de Sant Feliu de Llobregat | Foto "Treball"

L'ASSEMBLEA DE COMISSIONS OBRERES

Cinc-cents delegats de 23 comarques i localitats de tot Catalunya. Gairebé tots ells elegits pels seus companys de comarca, localitat i ram per portar la seva representació a l'assemblea. Bona part d'ells càrrecs sindicals, des d'enllaços a presidents de UTT provincials. Vocals "provincials" i "nacionals", membres del Consell Provincial de Treballadors, a la sala i a la taula.

La veritable dimensió del moviment obrer de Catalunya, tot el que n'és més genuí, present i representat a l'extraordinària assemblea de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya el darrer 25 de gener.

La importància, magnitud i curs de l'assemblea ha estat explicat per la premsa diària i setmanal, fins i tot amb fotografies de la sala i de la taula.

L'assistència d'una delegació d'USO, d'una de la CGIL de Piamonte i Torino que portava la salutació unitària de CGIL, CIS, UIL, d'una de l'Assemblea de Catalunya i d'altres de professionals, metges, advocats, assenyalen la decisió de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya d'avançar pel camí, ja emprès, de la unitat sindical, de la germanor i la solidaritat internacionalistes. De la unitat amb altres forces de l'oposició per la conquesta de la llibertat i de l'aliança amb altres capes i sectors socials que lluiten per la llibertat i per l'emancipació de la classe obrera.

Com assenyala el comunicat de l'assemblea, l'ordre del dia fou:

- Situació de les lluites i situació política. Perspectives . Tasques del moviment obrer.
- La unitat dels diferents sectors de la població. Organismes unitaris. Assemblea de Catalunya.
- La unitat sindical. El Congrés Sindical.

Les intervencions de les delegacions es varen centrar fonamentalment en la situació actual i perspectives immediates, en l'ofensiva reivindicativa i solidària. En l'enfortiment de Comissions Obreres. En l'aprofundiment de la presència i activitat obrera als sindicats. I, amb gran força, la solidaritat amb els de "Laforsa" i el Baix Llobregat. En aquest sentit es va concretar, a més a més d'intensificar tot seguit tota mena d'activitats solidàries, confluir en un esforç superior per al dia 30 de gener.

A nivell més general, es va concretar incrementar l'ofensiva de masses per totes les reivindicacions, contra els límits de salaris, i també per l'amnistia i les llibertats sindicals i polítiques. L'ofensiva cap a la vaga general i l'acció democràtica nacional.

Es va acordar aprofundir en la discussió sobre la unitat sindical i començar, ja ara, els esforços que calen per aconseguir-la.

El moviment de Comissions Obreres ha saltat a la claror, a l'actualitat, amb els seus dirigents al capdavant, amb la força que tenen les lluites obreres com a avantguarda de la societat en la lluita per les llibertats.

Baix Llobregat, vaga general (ve de la pàgina 3)

Tots al carrer, sí, però amb una característica: tranquil.lament, en silenci, sense corregudes voluntàries, imposant un to de gravetat i de manifestació pacífica que ha impressionat la població i àdhuc la força pública. Si algú, en el futur, és capaç de garantir la convivència pacífica, raonaven els ciutadans del Baix Llobregat, no és ni el sindicat dels verticalistes, ni els ajuntaments designats ni el govern dels empresaris, sinó els treballadors, el poble. Manifestacions al carrer i assemblees també al carrer. O als camps de futbol, o als pavellons poliesportius municipals que potser per primera vegada tornaven a ser un lloc de reunió popular.

D'aquesta activitat al carrer, en destaca un element: les noves formes de relació amb la policia armada i la guàrdia civil. Les marxes, les encapçalaven els càrrecs sindicals representatius: quan s'acostava la força pública, amb un armament desproporcionat i contra uns ciutadans pacífics, els càrrecs sindicals s'avançaven a dialogar amb la força. Més d'una vegada els va acompanyar l'èxit, i la policia armada deixava d'intervenir. Molt especialment, va sorprendre l'actitud de la guàrdia civil... tot al llarg de la primera setmana del conflicte. Va acompanyar més d'una manifestació, va cedir els megàfons per tal que els homes representatius poguessin adreçar-se als companys de treball i de vaga, a fi d'explicar els darrers esdeveniments o les darreres decisions.

Representativitat

La vaga del Baix Llobregat ha reforçat la ja reconeguda representativitat, aconseguida després de les primeres eleccions sindicals. I n'ha fet ús a fons. Contra la imatge que podien provocar les malintencionades versions oficials, a cap moment ha dominat el caos o la confusió. Ben al contrari: l'assemblea ha estat a cada moment el lloc de decisió col.lectiva: tant la continuació de la vaga com el retorn al treball han estat decisions preses pels representants dels treballadors de la comarca, que han arribat a imposar i a fer pública una instància que funcionava, de fet, com a forma concreta de ruptura de la inadmissible legislació sindical: la Intersindical. Contra el funcionament fraccionat de les UTT per ram i localitat, la Intersindical és l'esforç per imposar una representació col.lectiva de la comarca, dels militants obrers reconeguts com a tals per la comarca. I si la Intersindical representava la taula a totes les assemblees, si s'entrevistava amb les autoritats i recollia el fruit de les discussions a nivell local, és perquè representava, contra el verticalisme, la voluntat democràtica d'una classe obrera que ha anat imposant, per la lluita, formes organitzatives més d'acord amb les exigències obreres que no la de la miserable ordenació legal del sindicat franquista.

Els empresaris

Les assemblees han estat, així, actes rupturistes, presència d'un veritable sindicat obrer, on era denunciat el règim de continuisme, on més de dos mil càrrecs sindicals i obrers representatius configuraven, tot demanant llibertats, noves estructures populars representatives. En aquestes assemblees, els homes de la Intersindical -Joan Ramos, president de la UTT del Metall de Cornellà, Pere Caldas, president de la UTT de la química, Carles Navales, president elegit de la UTT del vidre, Josep Cano, president de la UTT del metall de Sant Feliu, Emili Guerrero, president de la UTT del metall de Sant Joan Despí ... i caldria afegir encara Esteve Cerdan, de "Laforsa", vice-president del metall de Cornellà i tants i tants altres líders reconeguts de la comarca- feien crides als empresaris. Però l'actitud dels empresaris no ha estat, en general, a l'altura de les circumstàncies. No hi ha prou organització, hi ha recels excessius; el petit empresari se sent sovint amenaçat pels uns i pels altres, té por de discutir, obertament, amb els representants obrers. I això és un perill. Cal que els empresaris del Baix Llobregat també aprenguin la lliçó d'aquesta lluita, que només està començada (perquè continuen al carrer els obrers de "Laforsa"): s'han d'organitzar si no volen, en el futur immediat, ser esclafats pels representants dels monopolis oligàrquics.

Isidre Rubió

CRIDA DEL C.E. DEL PSUC
Llibertat per als militars demòcrates

Es imminent el procés contra deu militars acusats de pertànyer a la "Unión Militar Democràtica": el comandant Otero i els capitans Domínguez, Fernández Lago, Fortes, García Márquez, Ibarra, Martín Consuegra, Reilein, Ruiz Cillero i Valero.

Sota l'acusació primer de sedició i després de rebel.lió, es demanen per a ells penes de presó que van dels 3 als 12 anys. En realitat, però, no es jutja una conspiració inexistent, sinó el fet de tenir unes idees democràtiques i de reunir-se i agrupar-se per defensar-les. Es pretén que al si de l'exèrcit no és lícit "fer política"; però en la pràctica això equival a aplicar dos pesos i dues mesures, perquè mai no han estat prohibides les idees o les activitats feixistes i antidemocràtiques entre els militars. Els militars processats són, doncs, com els civils, víctimes del mateix sistema d'opressió i discriminació que afecta tot el país.

La UMD ha denunciat la indefensió en què es troben els detinguts.Perseguits, empresonats, difamats entre els seus companys d'armes i sotmesos a arbitrarietats jurídiques, aquests oficials sofreixen la mateixa sort dels treballadors, estudiants, intel.lectuals i altres ciutadans que lluiten per la llibertat. Formen part, com ells, del poble.

Els comunistes, que hem estat els primers a combatre l'antimilitarisme primari i indiscriminat i a sostenir que a l'exèrcit podien penetrar i desenvolupar-se idees democràtiques, saludem l'actitud d'aquests homes i els donem la nostra total solidaritat en aquesta hora difícil.

La incorporació de sectors molt amplis a la lluita per un canvi democràtic i esdeveniments com és ara el vergonyós lliurament del Sàhara al rei del Marroc, perpetrat pel govern Arias amb l'assentiment de Juan Carlos, han fet progressar els corrents democràtics que ja es manifestaven a l'Exèrcit. Els comunistes catalans treballem i treballarem incansablement perquè aquestes idees progressin i es pugui establir a Espanya un nou clima de convivència que enterri definitivament les divisions originades per la guerra civil, un clima de respecte a tots els corrents de pensament i a la varietat multinacional dels seus pobles.

En aquest procés contra els deu militars es posa en joc la concepció mateixa de l'exèrcit. ¿Ha de continuar jugant un paper de tutela sobre la societat al servei d'una minoria opressora i intransigent, com volen els ultres? O ha de mantenir-se al marge dels conflictes civils, respectant la llibertat i el pluralisme dels ciutadans?

Els ultres de l'exèrcit intenten, amb aquest procés, aplicar un càstig exemplar que reafirmi la seva concepció instrumental de l'exèrcit. Per aquesta raó és transcendental per fracassar aquesta maniobra i alçar un clamor general a favor dels processats. Cridem els treballadors, els intel.lectuals i estudiants, la pagesia, a manifestar a través dels seus organismes representatius el seu suport als processats. Cridem l'Església, les forces polítiques i els seus organismes unitaris, com també els propis membres de l'Exèrcit, a fer sentir la seva veu en el mateix sentit. Cridem tots els sectors del poble a oposar-se a la repressió contra els militars demòcrates.

En uns moments que de tot arreu s'alça el clam d'amnistia, cal reclamar per als militars demòcrates la llibertat i la continuïtat,amb tots els seus drets, al si de l'Exèrcit, així com l'anul.lació del seu procés. En uns moments que es generalitza l'exigència d'un canvi democràtic sense traumes ni violències, cal defensar resoludament els oficials que amb més decisió són partidaris d'una actitud, en les forces armades, de respecte a la sobirania popular.

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona, 27 de gener de 1.976.

El tractat amb els ianquis
Altre cop ens han venut

Amb un gran aparell propagandístic s'han signat els acords, aquest cop amb forma de tractat, que continuen comprometent Espanya en el dispositiu bèl.lic imperialista dirigit pels Estats Units.

El primer govern de Juan Carlos, amb aquest acte,s'ha desqualificat del tot. Ha actuat exactament com els governs de l'època de Franco. Ha empenyorat la sobirania i la seguretat dels pobles d'Espanya sense cap mena d'escrúpol, per tal d'aconseguir el suport del govern nordamericà als seus plans caetanistes de barrar el pas a la democràcia. Ha pres una determinació que, per la seva gravetat, no té dret a prendre, sense consultar prèviament el poble, ni un govern que fos emanació d'un sistema democràtic. Molts pocs dies després de la signatura del tractat, Arias Navarro acabava el seu discurs a les Corts demanant al poble la seva presència "en totes les àrees de decisió política". Un cinisme més gran fóra impossible de trobar.

Els continuistes del franquisme ens diuen que en aquest tractat hi ha coses més positives que en els acords anteriors. ¿Es pot parlar del que és positiu o negatiu en una cosa que,tota sencera, és negativa? A tot estirar podríem parlar de circumstàncies atenuants o agreujants, com quan es jutja un delicte.Entre les circumstàncies agreujants tenim la menció explícita del fet que aquests pactes s'insereixen en el dispositiu estratègic de la NATO, a través dels Estats Units, ço és, sense que el govern espanyol prengui part a les decisions, però amb totes les conseqüències. Com a atenuant podríem esmentar el compromís, per part nordamericana, de no emmagatzemar en territori espanyol armes nuclears ni els seus components nuclears. Però ¿qui ens garanteix el compliment d'aquesta clàusula? Els ianquis faran el que els convindrà i els franquistes callaran, si és que arriben a assabentar-se'n.

Les bases que es cedeixen als Estats Units són la naval de Rota, les aèries de Torrejón, Saragossa i Morón (aquesta en reserva) i el polígon de tir de Las Bárdenas. Però, de més a més, hi ha el que en el tractat s'anomenen "facilitats menors" que comprenen divuit instal.lacions com són: sistemes d'aigües, estacions meteorològiques i de comunicacions i magatzems d'armament i de petroli. I, a part, l'ús de l'oleoducte Cadis - Saragossa. Es a dir, com des de l'any 1.953, Espanya sencera al servei i a la disposició del Pentàgon i l'exèrcit espanyol reduït a la vergonyosa condició d'auxiliar de les forces ianquis. No creiem que això agradi gens ni mica els militars espanyols, tret d'uns quants prou coneguts que, de militars, només tenen el vestit.

No s'ha consultat el poble; però, pels pocs mitjans al seu abast, sectors d'aquest poble molt diferents políticament han expressat en força ocasions el seu rebuig dels pactes militars amb els Estats Units. El propòsit de neutralitat és pràcticament unànime entre les forces de l'oposició democràtica. Si no hi haguessin molts altres motius,aquest tractat ianqui-franquista fóra prou per accelerar el canvi.

Tribuna del Partit

QUINES COMISSIONS OBRERES?

La vasta i intensa ofensiva de la classe obrera planteja un repte estimulant a les Comissions Obreres i a totes les avantguardes sindicals, ja que les accions, que es multiplicaran esperonades per les victòries i l'anhel de llibertat, demanen,per a la seva direcció, formes públiques i com més estables millor, que esquivin amb èxit els obstacles, decreixents, que imposa encara el poder establert, i les limitacions de la clandestinitat.

Tot assumint el repte,les Comissions Obreres, que apareixen ja avui en declaracions i actes públics sense que la repressió pugui evitar-ho, enceten un camí que ha de desembocar en la seva instal.lació pública.

Sense abandonar el treball clandestí, que encara és necessari, és evident que aquesta instal.lació pública no és només l'aprofitament d'escletxes legals. Aspira a una implantació de la legitimitat dels objectius i mètodes del moviment obrer; suposa desplaçar com més millor els organismes a l'actuació pública organitzativa i dirigent; apropar-los als nous líders que estan al capdavant de les accions, i acabar amb el problema de l'ampliació de les estructures dirigents en nombre i representativitat, sense lliscar cap a la dissolució i a la inoperància.

El procés unitari ja iniciat amb el reconeixement, per part de les CC.OO., de la resta d'avantguardes sindicals -tot renunciant a tàctiques d'enfrontament o exclusió i optant per la discussió oberta-, pot esdevenir enfortit si, guiades per l'Acció Democràtica, les discussions unitàries ajuden a fer entrar, en aquesta definitiva onada cap als espais de llibertat, d'altres forces sindicals que, per no haver tingut com a opció fonamental la lluita, es troben moltes vegades al marge. La seva presència a organismes dirigents públics, en contacte quotidià amb les lluites, accelerarà el creixement organitzatiu de tots els grups, però, alhora, obliga a situar aquests avenços en el marc unitari de les lluites dels treballadors.

Els sindicats constitueixen, si no l'única, sí la principal base per a la instal.lació pública de les CC.OO. Experiències recents com les de la Comissió Gestora de la Banca, i altres a Madrid, ens fan veure que fins i tot les formes genuïnes d'organització i coordinació de CC.OO. poden prevaler ja, per damunt de les agrupacions i UTT, en el combat d'ocupació sindical.

Parlar de l'ocupació de sindicats, a Catalunya, obliga a fer referència a la zona del Baix Llobregat. De la seva experiència s'extreu la negació clara d'un raonament que es fa tot sovint en els següents termes: l'ocupació de sindicats pot desarmar el moviment obrer, perquè en els moments clau la policia els pot controlar i tancar. Un raonament que oblida que la pràctica de la lluita fa via malgrat aquests inconvenients -vet ací la vaga general d'aquests dies en solidaritat amb "Laforsa"-,precisament perquè l'ocupació dels sindicats genera, fins a límits insospitats, la implantació de les Comissions Obreres a les fàbriques, rams, zones, locals públics..., la qual cosa permet la creació d'una trama organitzativa impossible de bloquejar en el seu conjunt.

L'ímpetu de la lluita està fent que, en les mateixes estructures sindicals, els independents es decantin cap al cantó de CC.OO. i que el búnker sigui arrossegat i perdi el control. Així neixen a les UTT, al voltant de programes i accions obreres, noves majories, i fins i tot unanimitats que, tot i que puguin ser sospitoses en els seus orígens, contribueixen objectivament a la liquidació de la CNS i a l'auge del moviment en curs.

Per acabar: organismes, locals i inclusivament mitjans materials de la CNS estan avui a l'abast del moviment obrer si una ofensiva coordinada converteix el desbordament del sindicat en un nou ordre inspirat per les Comissions Obreres, amb el fi d'intensificar la lluita pels objectius reivindicatius i polítics del moment.

ENRIC

SABADELL

Per un Ajuntament democràtic

A finals de l'any passat i primeries d'aquest, els ciutadans de Sabadell s'han mobilitzat, d'una manera pública, per demanar la dimissió de l'actual consistori i exigir la creació d'un Consell Municipal Provisional. Extractem l'article que sobre aquest plebiscit ciutadà escriu "REALITAT", òrgan del PSUC a Sabadell:

La recollida de signatures demanant la dimissió del consistori, la concentració a l'Ajuntament i les posteriors manifestacions són, potser, els esdeveniments més importants a Sabadell des de l'acabament de la guerra. La protesta contra unes autoritats que no representen ningú no havia adoptat mai ací un caràcter tan ampli.

El diumenge hi va haver un veritable plebiscit de la ciutat per un Ajuntament democràtic. "COL.LABORA AMB L'AGRUPACIÓ DE VEÏNS PER UN AJUNTAMENT DEMOCRÀTIC",deia un cartell col.locat a Can Oriac, prop d'una taula on es recollien firmes. També hi va haver taules a Torre Romeu, Espronceda. A força bars, en arribar algú que demanava adhesions al document, s'organitzaven espontàniament assemblees en les quals regnava l'assentiment general a la urgent necessitat de disposar d'un consistori democràtic. Els fulls es signaven massivament i hom quedava en anar dimecres a la plaça de Sant Roc.

Als Merinales un signant va dir que era falangista. El qui demanava signatures no s'ho va creure. L'altre va anar a buscar el carnet per demostrar-li que era veritat i, tot seguit, es va ajuntar al grup i se'n va anar a la recerca de més signants. Van signar també homes de la Guàrdia de Franco. Una altra anècdota és la d'aquell conegut d'en Burrull que va dir que no firmava perquè era proveïdor de l'Ajuntament, però se'n va anar a buscar la família perquè firmessin. També van firmar membres de les forces d'ordre públic. Als llocs més cèntrics, a les associacions de veïns,a les portes de les església, casa per casa, de bar a bar, a les fàbriques -a algunes va signar tota la plantilla i fins i tot l'empresari-, als centres d'estudi, als clubs esportius...els plecs de signatures han passat de mà a mà.

Tota la ciutat ha palesat la seva voluntat democràtica. Aquesta mobilització del poble de Sabadell no és pas un fet aïllat en la recent història local, ja que contínuament els treballadors, i el poble en general, s'han manifestat per millorar les seves condicions de vida i per participar en les decisions que ens afecten. Les successives peticions d'amnistia,amb escrits, telegrames, assemblees, etc., la mobilització de l'onze de desembre en la qual van estar en acció unes deu mil persones, les assemblees constants, vagues, concentracions a la CNS... en suport de les plataformes dels convenis, contra la congelació salarial, contra la desocupació -que a la nostra ciutat ha assolit dimensions realment catastròfiques- són exponent de la situació política de canvi que viu el país.

La carta que els nou mil signants dirigien a l'alcalde ho diu ben clar:

"S'imposa la inajornable democratització i, per tant, que els qui componen l'actual consistori presentin la dimissió i posin els seus càrrecs a disposició de la ciutat.

"En conseqüència, proposem la formació d'un Consell Municipal Provisional representatiu de la ciutat, que assumeixi de forma transitòria la gestió de la ciutat i la missió principal i fonamental del qual sigui preparar i fer eleccions municipals lliures, dins d'un context de llibertats democràtiques."

La Unió de Pagesos de Catalunya

El 18 de gener, la "Unió de Pagesos de Catalunya" ha fet la seva aparició a la palestra pública. La Unió de Pagesos, que té el seu antecedent en les Comissions Camperoles, ha celebrat la seva II Assemblea. Hi han assistit 60 delegats elegits per les seves respectives comarques, entre ells tres tècnics agraris. La van precedir una sèrie de reunions "provincials" en les quals hom va discutir i elaborar la declaració programàtica. La U. de P. agrupa actualment els camperols de nou veguerie, amb els seus tècnics agraris, i els seus delegats representaven el Vallès Oriental, Vallès Occidental, Alt Empordà,Baix Empordà, Garraf, Baix Llobregat, Anoia, Alt Camp, Baix Camp, Alt Penedès,Baix Penedès, Conca de Barberà, Ribera d'Ebre, Priorat, Baix Ebre-Montsià, Terra Alta,Osona, Solsonès, Bages, Segarra, Alt Urgell, Segrià (Pla de Lleida), Les Garrigues i els tècnics agraris.

A la Unió de Pagesos s'apleguen totes les capes socials del camp català que treballen i conreen la terra. La Unió pretén consolidar-se com l'embrió de la futura organització unitària de caràcter sindical, regida democràticament.

La negació de les llibertats democràtiques accentua la crisi a l'agricultura i posa obstacles a les urgents reformes que cal fer. Per això, la U. de P. lluita per la consecució d'un règim de llibertat i va adoptar la decisió unànime d'adherir-se a l'Assemblea de Catalunya. També es va adherir al Congrés de Cultura Catalana.

L'experiència d'aquests anys ha demostrat la necessitat de la mobilització camperola com a mitjà per fer pressió damunt del règim i aconseguir les reivindicacions. Per això, la U. de P. potenciarà la mobilització pagesa com a única garantia que els interessos de la gent del camp siguin atesos. Les anomenades "guerres camperoles" han estat un precedent i, com va reconèixer un ramader d'Osona, "si tenim l'actual preu de la llet i no pas un de més baix, és gràcies a les vagues consistents en no lliurar la llet, que van fer els de la cornisa cantàbrica".

Es va aprovar, per gran majoria, com a línia d'actuació de la Unió de Pagesos, aprofitar tant com es pugui tota mena d'instància legal,però no amb l'afany d'assentament,sinó amb plena consciència que s'hi va per "airejar els nostres problemes i aconseguir la màxima audiència camperola".

Malgrat el retard del moviment pagès amb relació al de la indústria, cal assenyalar els èxits aconseguits en les eleccions a les Germandats i els esforços adreçats a constituir juntes rectores de Cooperatives amb pagesos significats i representatius que facin que, a la pràctica, les Cooperatives es regeixin pel principi "un home, un vot", i no pas per interessos del caciquisme.

La discussió dels problemes dels diversos sectors de producció fou amplíssima. Es va resumir la plataforma reivindicativa del vi, ja elaborada i difosa. Es va subratllar l'èxit aconseguit en obligar el Govern a recular pel que fa al lliurament vínic obligatori del 10 per cent.

Un altre punt força debatut va ser la qüestió de l'oli de les Garrigues. El Govern és el responsable de l'actual situació. Llavors que el mercat internacional marcava cotitzacions altes, va bloquejar les vendes ja signades. La Unió de Pagesos ha promogut una gran mobilització per aconseguir el preu de garantia que exigeixen les cooperatives de la comarca. La U. de P. ha tingut interès a deixar ben clar que no té res a veure amb l'incendi d'una fàbrica de la zona i en declina tota responsabilitat, tot i que aquest fet sigui un exponent de l'angoixa que pateixen els oliverers de les Garrigues.

Es va discutir llargament el problema dels contractes de conreu de la terra. Especialment els arrendaments, parceria i masoveria, que abracen a l'entorn del 40 per cent de la terra conreada a Catalunya. La freqüent expulsió d'aquests pagesos de les terres que han treballat durant anys, i a voltes generacions, constitueix el fet negatiu més sobresortint d'aquests inhumans contractes. L'elaboració d'una llei que defensi el conreu directe de la terra i protegeixi de debó el cultivador no propietari és una de les bases de solució d'aquest problema avial. Com a primer pas hom suggereix transformar la parceria en arrendament. Es va denunciar l'especulació de la terra i la dificultat per a l'obtenció de crèdits.

Els jornalers del Baix Ebre van explicar l'amplària de les lluites que han sostingut per obtenir una assegurança de desocupació com la que hi ha a la indústria. Es varen referir a les marxes de protesta que han fet per aconseguir-ho.

Es va acordar aprovar els contactes establerts amb organitzacions camperoles de la resta d'Espanya i les passes devers la constitució d'una coordinadora general. Es va remarcar la conveniència d'establir lligams especialment amb els moviments pagesos de les Illes i del País Valencià.

Lluís Bassols

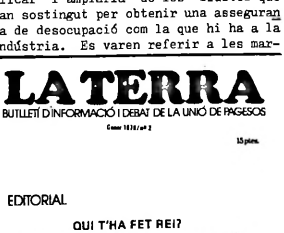

LA TERRA

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I DEBAT DE LA UNIÓ DE PAGESOS

Gener 1976 / nº 2

15 pàms.

EDITORIAL

QUI T'HA FET REI?

Facsímil del nº 2 del butlletí de la Unió de Pagesos

Roda de premsa del PSUC

Per primera vegada des que les tropes franquistes van entrar a Catalunya el 1.939, el PSUC ha aparegut obertament davant de representants de la premsa legal. Una vintena de periodistes van tenir ocasió d'escoltar en un lloc de Barcelona, el 22 de gener, el secretari general del PSU,Gregori López Raimundo -acompanyat de Pere Ardiaca, Alfons Comín i Miquel Núñez- i de fer-li preguntes.

La premsa barcelonina ha recollit extensament el contingut de les intervencions. Val la pena recollir l'atenció i el respecte despertat entre els periodistes per aquesta presència oberta del Partit, símptoma de les dificultats que trobarà qualsevol intent del poder d'excloure els comunistes de la vida pública.

En particular, va impressionar la presència del secretari general, Gregori López Raimundo, que ha viscut molts anys clandestinament a l'interior del país per dirigir políticament la lluita de més a prop.

Aquesta roda de premsa és també una mostra de les possibilitats que avui té el Partit, igual que totes les organitzacions de l'oposició democràtica, d'aparèixer públicament, de formular les seves propostes polítiques davant d'un amplíssim auditori, d'establir nous vincles amb les masses. La iniciativa pot i deu fer-se extensiva als diversos nivells de l'organització del Partit a totes les localitats.

1 de febrer, Barcelona per l'Amnistia

GRANDIOSA MANIFESTACIÓ

Vinguts de tots els barris de Barcelona, de l'Hospitalet, Badalona i altres municipis pròxims, una massa avaluada en 70.000 persones pels organitzadors ha convergit el matí del dia 1 al centre de Barcelona, responent a la crida de la Federació d'Associacions de Veïns i altres entitats i persones.

L'enorme desplegament de policia,amb autocars, jeeps, cavalls i un helicòpter va impedir la confluència de tots els manifestants. Però no va poder impedir la reunió de grups immensos: de 5 a 10 mil, encapçalats pels organitzadors, al Passeig de St.Joan-Travessera; de 15 a 20 mil a Aragó, i grups diversos per tot el centre (sobre tot a les Rambles i al Passeig de Gràcia) i entorn de la Model. En suma, la presència grandiosa, serena i forta -sense precedents de la guerra ençà- del poble al carrer. No era la minoria abrivada d'altres vegades. Era el poble de Barcelona, homes i dones de totes edats i condicions, segurs de la seva força, amb el rostre obert de la satisfacció de sentir-se nombrosos, units, victoriosos i envoltats de la simpatia evident dels vianants, dels veïns des de finestres i portals, dels conductors de vehicles.

Aquesta manifestació fa època. Inaugura realment una nova etapa en la lluita democràtica per la presència inequívocament massiva del poble al carrer.

Es molt significatiu, d'altra banda, que les dotzenes de milers de manifestants hagin desafiat la prohibició governativa. Es un signe de la pèrdua accelerada de crèdit i d'autoritat de l'actual govern. Però també ha desafiat el govern la Comissió organitzadora,que en el comunicat fet la mateixa tarda assumeix la responsabilitat de la convocatòria. Això, i la seva presència física al capdavant de la manifestació, donen a la Comissió una enorme autoritat i representativitat.

La força pública, seguint ordres superiors, ha actuat amb una brutalitat inaudita, fent-se responsable dels desordres ocasionats,'com indica el comunicat. La seva actitud contrasta amb el comportament pacífic, ordenat, disciplinat i serè dels manifestants. Les primeres notícies indiquen que una dotzena de persones han resultat ferides, entre elles Lluís Mª Xirinacs , bàrbarament colpejat al cap.

La prohibició prova la hipocresia del govern quan justifica la seva repressió d'altres manifestacions (com la de Madrid) al.legant "que no s'ha sollicitat permís". Demostra que les llibertats no ens les donaran, que cal prendre-les. I que avui som dotzenes de milers els qui ho entenem així i estem disposats a passar a l'acció. La manifestació del dia 8 convocada per l'Assemblea de Catalunya serà una bona ocasió per donar un pas endavant en aquest camí. La victòria és pròxima!

La Comissió Cívica que havia demanat autorització al Govern Civil per a una manifestació, silenciosa i pacífica, per l'Amnistia, va lliurar a la premsa, immediatament després de la manifestació, la següent nota:

Responent a la crida per a una manifestació pacífica "pro amnistia" feta per 160 persones representatives dels diferents estaments, el diumenge 1 de febrer de 1.976, unes 70.000 persones, encapçalades pels signants de la crida, de Barcelona i comarques, s'han manifestat per diversos indrets de la ciutat, malgrat la incomprensible prohibició governativa.

L'esperit cívic que animava els manifestants s'ha vist sorprès per la reacció nerviosa i brutal de les forces d'ordre públic que, negant tot diàleg i al.legant que executaven "ordres superiors", han convertit la pacífica manifestació en un veritable desordre públic , amb alguns incidents.

Contrastant amb la reacció de les forces policíaques, cal fer constar l'acceptació i encoratjament que els manifestants reberen per part dels barcelonins al carrer, als balcons i des dels cotxes.

Barcelona, 14 hores del 1r. de febrer de 1.976.

Les vagues del 30

Per al 30 de gener la Comissió Obrera Nacional de Catalunya havia convocat accions en solidaritat amb el Baix Llobregat. Nombroses instàncies sindicals es van afegir a la crida, donant-li més ressò i demostrant la força i el prestigi de les CC.OO. Destaquen la UTT provincial del Metall i Aigua, Gas i Electricitat.

En aquesta jornada s'emporten la palma els treballadors de l'Hospitalet. La premsa legal ha publicat una xifra de quinze a vint mil vaguistes d'aquesta ciutat i de més de 6.000 manifestants.

A Barcelona hi van participar unes quaranta empreses del Metall, a part d'altres rams.També van haver-hi vagues de diversa duració, molt nombroses, a Sabadell, Terrassa, Badalona, Sant Adrià, Mataró, Manresa i Cerdanyola, entre altres llocs.

La resposta a la crida solidària no ha estat, doncs, petita. Però els problemes continuen pendents, els de Laforsa segueixen al carrer: cal multiplicar la solidaritat sota totes les formes.

3.000 MANIFESTANTS A VALLS

No sols als nuclis més densament poblats, com Barcelona i comarca, Baix Llobregat, Sabadell o Terrassa; també a Mataró, Mollet, Manresa, Lleida, Girona, Figueres, Tarragona o Valls - i la llista és incompleta- es manifesten masses de ciutadans per l'amnistia.

El 25 de gener, diumenge, hi va haver una gran manifestació democràtica a Valls,a la qual participaren unes 3.000 persones del mateix Valls i de Tarragona, Reus, Montblanc,El Vendrell, Torredembarra, Alcover i altres viles.

L'Assemblea de Catalunya, de Tarragona, havia convocat un gran acte pacífic a la plaça del Pati, de Valls.

Els propòsits varen ser frustrats en part per l'actuació brutal de la Policia Armada; però no es va frustrar la demostració cívica que palesà com és de fort l'anhel de llibertat.

Vist que, a causa de les càrregues bestials de la policia, no es podrien fer els parlaments previstos, els organitzadors varen encapçalar la gran manifestació pel carrer Baldric fins a la plaça de l'Ajuntament. Ressonaven els crits d'AMNISTIA,LLIBERTAT i AUTONOMIA. La gent resistia els atacs furiosos de les forces repressives. L'esperit democràtic era més fort que les porres, i les bombes de fum i gasos no podien pas vèncer la fermesa del poble.

8 DE FEBRER

TOT CATALUNYA A LA MANIFESTACIÓ

Com vam anunciar al número anterior,l'Assemblea de Catalunya ha convocat a un gran acte davant del Parlament de Catalunya (avui Museu d'Art Modern,al Parc de la Ciutadella de Barcelona) per l'amnistia i les llibertats democràtiques i nacionals, el dia 8 a les 12 del migdia.

Forts de l'experiència del dia 1, hem de fer del 8 un plebiscit popular per la llibertat. Cal fer-ne una preparació acurada a cada lloc de treball i estudi, barri i localitat, organitzant la marxa col.lectiva cap a Barcelona i adquirint compromisos col.lectius per anar a llocs previs de concentració. Que no hi falti ningú!